

Пушката бѣ пълна. Съ нея той отиде въ другата стая — при Радойча.

— Хайде, — рече на братчето си, — бѣгай като сърне . . . Хей така, на четири крака . . .

И му показва.

Радой послуша.

Любенъ дигна пушката, доближи се до „сърнето“, натисна спусъка. Страшенъ грѣмъ се разнесе изъ стаята.

Когато димътъ се дигна, на пода бѣ простренъ кървавъ и бездушенъ Радойчо. До него въ несвѣсть лежеше Любенъ. Пушката бѣ горитнала въ гърдитѣ.

22. Дѣдовитѣ очила.

откина дѣдо е много старъ. Той ходи съ патеричка. Ржцѣтъ му треператъ. Гласътъ му е слабъ. Брадата и коситѣ му сж бѣли. Погледътъ му е благъ. Казва се Марко.

Дѣдо Марко е баща на Тоткината майка. Тя е възстара и е една отъ послѣднитѣ негови рожби.

На тоя милъ дѣдо сж отредили една хубава, обърната къмъ слънцето, стаичка. Сама Тотка му чисти и прислужва. Въ отплата добриятъ старецъ я милва, цѣлува и ѝ разказва приказки.